

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμός δικογραφίας: Β.Μ.: ΔΘ2019/14258, ΕΓ103-20/334

Αριθμός διάταξης: 2208/20

A.T. ΒΟΛΟΥ

7-10-2020

ΑΡΧ. ΣΙΑΜΕΤΗΣ
ΣΤΡ. Π. 105

10:33πμ

ΔΙΑΤΑΞΗ κατ' άρθρο 51 ΚΠΔ
Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

1. Έχοντας υπόψη την από 22-8-2019 αναφορά-έγκληση του Αντώνιου Μαρτίνη του Κωνσταντίνου, κατοίκου Βόλου Μαγνησίας, σε συνδυασμό με το από 13-7-2020 υπόμνημά του-προοίμιο καταθέσεως και το από 16-7-2020 υπόμνημά του-τυπική κατάθεση, εκθέτουμε τα ακόλουθα:
2. Κατά το άρθρο 51 παρ.2 και 3 του ΚΠΔ, «Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στο νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα.», «Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ.2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με αιτιολογημένη διάταξή του». Σε αυτήν την ουσιαστική αβασιμότητα περιλαμβάνονται όχι μόνο η πιθανολόγηση της μη εκτελέσεως καθόλου της πράξεως, αλλά και η έλλειψη των στοιχείων της αντικειμενικής υποστάσεως, καθώς και η έλλειψη των στοιχείων της υποκειμενικής υποστάσεως, γιατί και η έλλειψη των τελευταίων κάνει την έγκληση ή τη μήνυση τελικά ουσιαστικά αβάσιμες. Μόνο από τα τελευταία η ικανότητα για καταλογισμό δεν αποτελεί στοιχείο έρευνας της προκαταρκτικής εξετάσεως, ούτε και η έλλειψη της κάνει στο στάδιο αυτό την κατηγορία ουσιαστικά αβάσιμη, εξαιτίας του άρθρου 69 ΠΚ (Σταμάτη, «Η προκαταρκτική εξέταση στην ποινική διαδικασία», σελ. 262). Περαιτέρω, στο ερώτημα πότε μία μήνυση ή έγκληση ή αναφορά ή καταγγελία είναι ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, μία πρώτη απάντηση θα μπορούσε να δοθεί με βάση την

γραμματική ερμηνεία της σχετικής διατάξεως. Έτσι, σύμφωνα με την ετυμολογία της λέξεως «ανεπίδεκτος», αυτή έλκει την ρίζα της από το στερητικό «α» και το ρήμα «επιδέχομαι», αναφέρεται δε σε αυτόν που είναι τελείως αδύνατο να πάρει ή να δεχθεί κάτι, τον μη αποδεκτικό, τον ανίκανο να δεχθεί, να λάβει ή να υποστεί ή τέλος αυτόν που δεν είναι δυνατόν να δεχθούμε, τον ανενδεκτό (βλ. Υπερλεξικό της Νεοελληνικής Γλώσσας, εκδόσεις Αφοί Παγουλάτοι Ο.Ε., σελ. 321, Μέγα Λεξικό της Ελληνικής Γλώσσας, Αρχαίος εκδοτικός οίκος Δημ. Δημητράκου, σελ. 520-521, Νεοελληνικό Λεξικό, εκδόσεις Κριαρά, σελ. 104, Το Μεγάλο Λεξικό, εκδόσεις Μαλλιάρη-Παιδεία, σελ. 120, Το βάσιμο ερμηνευτικό λεξικό, Ν. Βαρμάζη, σελ. 86). Με βάση λοιπόν την γραμματική ερμηνεία, μπορεί βάσιμα να υποστηριχθεί ότι ο αρμόδιος καθ' ύλην και κατά τόπον Εισαγγελέας θα πρέπει πρωταρχικώς να διερευνήσει εάν η μήνυση ή η έγκληση ή η αναφορά ή η καταγγελία *prima facie* περιέχει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που την προσδιορίζουν τουλάχιστον εννοιολογικά, όπως π.χ. εάν είναι ονομαστική ή ανώνυμη, εάν στρέφεται κατά ορισμένου προσώπου το οποίο κατονομάζεται ή όχι, εάν καταγγέλλεται συγκεκριμένη συμπεριφορά (χωρίς να ερευνάται ακόμη το αξιόποιο αυτής), εάν προτείνονται προς υποστήριξη αυτής αποδεικτικά στοιχεία, όπως μάρτυρες, έγγραφα κ.λπ. Εάν τα ανωτέρω στοιχεία αναφέρονται στο δικόγραφο της μηνύσεως, εγκλήσεως, αναφοράς ή καταγγελίας μόνον τότε θα προχωρήσει στο επόμενο στάδιο, ήτοι στο εάν αυτή στηρίζεται στον νόμο, όπως π.χ. εάν η καταγγελλομένη συμπεριφορά είναι αξιόποινη, εάν υπάρχει λόγος που αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα αυτής ή ελλείπει εξωτερικός όρος του αξιοποίνου ή όταν χώρισε λόγος που εξάλειψε το αξιόποιο ή κωλύει την δίωξη ή ελλείπει κάποια δικονομική προϋπόθεση (έγκληση, αίτηση αρχής κ.λπ.), οπότε συντρεχόντων και των ανωτέρω στοιχείων (του 2ου σταδίου), θα φθάσει στο τελικό στάδιο εξερευνήσεως, ήτοι εκείνο του ουσία βασίμου αυτής. Υπονοείται με βάση τα ανωτέρω ότι όταν το στάδιο διερευνήσεως, που προηγείται χρονικά κατά τον έλεγχο του Εισαγγελέως, αξιολογείται αρνητικώς, αποκλείει τα επόμενα, με την έννοια ότι, εάν η μήνυση, έγκληση, αναφορά ή καταγγελία είναι π.χ. ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, παρέλκει η εξέταση των επομένων διαδικαστικά σταδίων, ήτοι του νόμου αστηρίκτου ή μη και του ουσία αβασίμου ή μη και η δικογραφία αρχειοθετείται κατ' άρθρο 43 παρ. 2,3 (ήδη παρ.3,4) ΚΠΔ ή

εκδίδεται διάταξη κατ' άρθρο 47 (ήδη άρθ.51) ΚΠΔ. Επομένως, δύο σημεία αξίζει να μνημονευθούν επί της φράσεως «ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως» στα άρθρα 43 παρ. 2 (ήδη παρ.3) και 47 (ήδη άρθ.51) ΚΠΔ: 1) το στάδιο ελέγχου κατά το οποίο διερευνάται εκ μέρους του Εισαγγελέως το ανεπίδεκτο ή μη της μηνύσεως ή της εγκλήσεως ή της αναφοράς ή της καταγγελίας προηγείται χρονικά των δύο επόμενων σταδίων, ήτοι του νόμου αστηρίκτου ή μη και του ουσία αβασίμου ή μη και αποκλείει αυτά (επόμενα στάδια) όταν υφίσταται αρνητικά και 2) το ανεπίδεκτο ή μη της δικαστικής εκτιμήσεως αναφέρεται σε *prima facie* στοιχεία που πρέπει να περιέχει το δικόγραφο της μηνύσεως ή της εγκλήσεως ή της αναφοράς ή της καταγγελίας, σύμφωνα με όσα αναφέρονται ανωτέρω, αφού, ελλείψει ρητής υποχρεώσεως που να απορρέει από νομοθετική διάταξη, με βάση την οποία έδει να περιγράφεται σε γενικές γραμμές το περιεχόμενο αυτού (δικογράφου), ομοίας εκείνης του άρθρου 118 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (ΚΠολΔ), δύναται ο μηνυτής ή ο εγκαλών ή ο αναφέρων ή ο καταγγέλλων να αναγράφει κατά βούληση πλείστα όσα στο τελευταίο (δικόγραφο), τα οποία όμως μπορεί να είναι στο σύνολό τους μη δικαστικώς αξιολογήσιμα διότι εκ πρώτης όψεως είναι ακατάληπτα, ακατανόητα ή άνευ τινός αλληλουχίας. Τέτοια περίπτωση βεβαίως είναι και η υποβολή εκ μέρους τινός μηνύσεως, εγκλήσεως, αναφοράς ή καταγγελίας, που είναι προϊόν φαντασιώσεων ή έμμονων ιδεών ή φυγής από αυτές (ιδέες) από τις οποίες αποδεδειγμένα πάσχει (325/Γ95/701/1996 ΑναφΕισΠλημΑγριν Υπερ 1997 378, επίσης βλ. Μαργαρίτη, Ποινολογία, εκδ.1991, σελ.208 επ., Υπερ. 1993/173, Δαλακούρα, Ποινική Δικονομία, τομ. Α', σελ.186, Παπαδαμάκη, Ποινική Δικονομία, εκδ.2004, σελ. 253, ΠλημΑθ 4838/1999 ΠοινΧρ 2000,554).

3. Στην προκειμένη περίπτωση, κατ' ορθή εκτίμηση του περιεχομένου της υπό κρίση αναφοράς, ο εν λόγω εγκαλών-αναφέρων καταγγέλλει πλήθος προσώπων, θεσμικών, πολιτικών, αστυνομικών υπαλλήλων, καθώς και εισαγγελικών και δικαστικών λειτουργών, τους οποίους θεωρεί υπεύθυνους για την, κατά τους ισχυρισμούς του, παράνομη απόταξή του από το αστυνομικό σώμα, δυνάμει της με αριθμό 17/2003 απόφασης του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου Ανθυπαστυνόμων-Αρχιφυλάκων-Αστυφυλάκων, πλην όμως τα περιγραφόμενα στην κρινόμενη έγκληση ιστορικά γεγονότα-και αληθή υποτιθέμενα- δεν έχουν λογικό ειρμό και σαφή

νοηματική αλληλουχία, με συνέπεια, το περιεχόμενο της έγκλησης να καθίσταται ανπφαπικό και ακατάληπτο, οπότε η περαιτέρω δικαστική διερεύνηση αυτής είναι ουσιαστικά και δικονομικά αδύνατη.

4. ΕΠΕΙΔΗ από τα προεκτιθέμενα προκύπτει ότι η υπό κρίση αναφορά-έγκληση είναι ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως και επομένως πρέπει να απορριφθεί κατά το άρθρο 51 παρ.3-2 ΚΠΔ.

5. ΕΠΕΙΔΗ τέλος δεν συντρέχει νόμιμη περίπτωση επιβολής των δικαστικών εξόδων σε βάρος του ανωτέρω εγκαλούντος, κατά το άρθρο 580 παρ.4 ΚΠΔ.

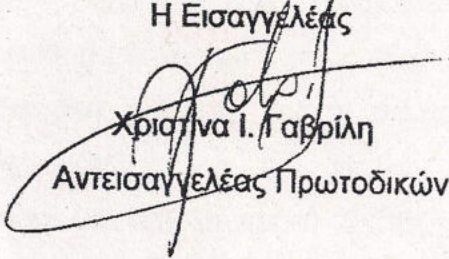
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ την από 22-8-2019 αναφορά-έγκληση του Αντώνιου Μαρτίνη του Κωνσταντίνου, κατοίκου Βόλου Μαγνησίας, ως ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως.

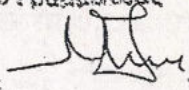
ΠΑΡΑΓΓΕΛΟΥΜΕ την επίδοση της παρούσας διατάξεως στον εγκαλούντα Αντώνιο Μαρτίνη του Κωνσταντίνου.

Αθήνα, 28-9-2020

Η Εισαγγελέας

Χριστίνα Ι. Γαβρίλη
Αντεισαγγελέας Πρωτοδικών

ΑΚΡΙΒΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Αθήνα, 4/10/2020
Ο Γραμματέας

ΝΙΚΟΛΑΕΤΑΣΟΥΡΑ

